ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΟΛΙΣ ἡ Φλώρα γύρισε κι' ἀντίκρυσε τὸ Βρανᾶ, τὸ πρόσωπό της ἀγρίεψε. Τινάχτηκε ὀρθὴ καὶ τοῦ φώναξε:

— Δὲν μοῦ λές; Ἔχεις κανένα ἔνταλμα ἐναντίον μου; Εἶσαι ἀστυνομικός; Εἶσαι ὁ ἄντρας μου, ὁ πατέρας μου, ὁ ἀδελφός μου; Τότε γιατί μὲ κυνηγᾶς ἔτσι, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... Τί θὲς ἀπὸ μένα;

Ὁ Βρανᾶς πάγωσε.

Δὲν περίμενε ποτὲ μιὰ τέτοια ὑποδοχή.

— Φλώρα! ψιθύρισε συγκινημένα.

— Ἄφησέ με ἥσυχη. Μὴ μ' ἐνοχλεῖς, ἀκόμα δὲν ἄνοιξα τὰ μάτια μου. Γιατί μπαίνεις στὸ σπίτι μου σὰν κλέφτης; Οὔφ, ἀδερφέ!...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι της, γυρίζοντάς του τὶς πλάτες.

Ὁ Βρανᾶς εἶχε μείνει στὴ μέση τοῦ δωματίου ἐντελῶς ἀποσβολωμένος, σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός.

Τί νἄκανε; Νἄφευγε; Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο, τὸ πιὸ σωστό, τὸ πιὸ ἀνδρικό. Νὰ φύγῃ ἀμέσως...

Μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι.

Τὸ μυαλό του, ἡ λογικὴ τοῦλεγε νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴν ξαναπατήσῃ πειὰ στὸ σπίτι τῆς θεατρίνας.

Ἡ καρδιά του ὅμως τοῦ μιλοῦσε μ' ἄλλη γλῶσσα, τὸν κρατοῦσε καρφωμένο στὴ θέσι του, τὸν τραβοῦσε στὸν ἐξευτελισμό, στὸν ὄλεθρο...

Κι' ὑπερίσχυσε τέλος ἡ καρδιά του.

Δὲν ἔφυγε. Ἔμεινε ἐκεῖ ὀρθὸς γιὰ μερικὲς στιγμὲς κι' ὕστερα πῆγε καὶ κάθησε συντετριμμένος, κατάκαρδα λυπημένος, σ' ἕναν καναπέ.

Ἡ Φλώρα, ποὺ νόμιζε πὼς θὰ τὴν ἄφινε ἥσυχη, γύρισε καὶ τὸν κύτταξε φουρκισμένη.

Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν.

— Ἐμένα δώχνεις, Φλώρα, σὲ μένα μιλᾶς ἔτσι; τῆς εἶπε δειλὰ καὶ συγκινημένα ὁ Βρανᾶς.

Ἡ Φλώρα ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε. Βιαζότανε νὰ βγῇ ἔξω. Τῆς εἶχαν πεῖ πὼς πρὶν ἀπὸ τὸ φαγί, ὁ Λύρης πήγαινε κι' ἔκανε ἕναν περίπατο ὥς τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Σκέφτοταν λοιπὸν νὰ ντυθῇ καὶ νὰ τραβήξῃ κι' αὐτὴ ὥς ἐκεῖ. Θὰ τὸν συναντοῦσε, ἦταν βέβαιη γι' αὐτό. Κι' ἤτανε ἀκόμα βέβαιη πὼς θὰ τὸν καταχτοῦσε. Τὸ μέρος ἐκεῖ κάτω ἦταν κατάλληλο γιὰ ρωμαντικὲς περιπέτειες.

Νὰ ὅμως ποὺ τῆς ἔπεφτε στὴ μέση ὁ Βρανᾶς. Ὁ ἀνυπόφορος αὐτὸς ἄνθρωπος, ποὺ τῆς εἶχε γίνει κυριολεκτικῶς κουνοῦπι τελευταία.

Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, δὲν ἦταν καμμιὰ Ἀρσακειὰς αὐτή, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἕναν τέτοιον μπελᾶ. Θὰ τὸν ἔδιωχνε μὲ τὸ χειρότερο τρόπο αὐτὸ τὸν κύριο, ἀφοῦ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ μὲ τὸ καλό. Σηκώθηκε χωρὶς νὰ τοῦ δίνῃ προσοχή, πέταξε τὰ ροῦχα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ ντουλάπα τὸ πιὸ κομψό της φόρεμα.

Ἔτσι μισοντυμένη καθὼς ἦταν, θὰ μποροῦσε νὰ ξετρελλάνῃ καὶ τὸν πιὸ ψύχραιμο ἄνθρωπο.

Ὁ Βρανᾶς τὴν κυττοῦσε σὰν μεθυσμένος, σὰν νἄβλεπε ὄνειρο. Τί ὡραία καὶ τί προκλητικὴ ποὺ ἤτανε!... Γιὰ τὸ φειδίσιο αὐτὸ κορμὶ εἶχε στείλει κατὰ διαβόλου τὶς δουλειές του, εἶχε ξοδέψει καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα, εἶχε χάσει τὸν ὕπνο του, τὴν ἡσυχία του... Κι' ὅμως δὲν ἀξιώθηκε νὰ τὸ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του οὔτε μιὰ φορά... Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν γέμιζε παράπονο... Δάγκανε τὰ χείλη του γιὰ νὰ μὴ δακρύσῃ.

Σβέλτα κ' ἀδιάφορη, ἡ Φλώρα, σὰν νὰ ἦταν ὁλομόναχη μέσα στὴν κάμαρη, ἑτοιμαζότανε γιὰ τὴν ἐρωτική της ἐκστρατεία.

Πουδράρισε ἄφθονα τὸ λαιμό της, τὰ χέρια της, τὶς γυμνὲς πλάτες της...

Πῆρε κατόπιν ἕνα μπουκαλάκι μὲ ἄρωμα καὶ τὸ ἄδειασε ὁλόκληρο σχεδὸν ἀπάνω της.

Τὸ Βρανᾶ τὸν ἔκαιγε ἡ περιέργεια κ' ἡ ζήλεια συγχρόνως. Γιατί αὐτὲς ἡ ἑτοιμασίες; Ποῦ θὰ πήγαινε ἡ Φλώρα;

Τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ τὴ ρώτησε δειλά:

— Θὰ βγῆς ἔξω, Φλώρα;

Ἡ θεατρίνα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ξαφνιασμένη.

— Μπᾶ, ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα! Νόμιζα πὼς ἔφυγες.

Καὶ τοῦ γύρισε πάλι τὶς πλάτες.

Τὰ περιφρονητικά της αὐτὰ λόγια, τὸ πρόστυχο φέρσιμό της, ὁ πόνος κ' ἡ ζήλεια, ἔκαμαν τὸ Βρανᾶ νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του. Ἡ ὄψι του εἶχε χλωμιάσει, τὸ βλέμμα του θόλωσε.

Σηκώθηκε ἐπάνω, πλησίασε τὴ Φλώρα καὶ τῆς εἶπε μέσα ἀπ' τὰ σφιγμένα του δόντια:

— Ποτὲ δὲν σὲ φανταζόμουνα τόσο ἀχάριστη... Εἶσαι ἀχάριστη!

Ἡ Φλώρα γύρισε ἀπότομα καὶ τοῦ φώναξε γεμάτη θυμό:

— Ξεκουμπίσου ἀπὸ δῶ!... Φεύγ' ἀμέσως ἀπ' τὸ σπίτι μου.... Τράβα στὸ διάβολο!... Φεύγα, σοῦ λέω...

Μὰ ὁ Βρανᾶς οὔτε κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Δὲν ἔβλεπε πειὰ μπροστά του. Μέσα του κόχλαζε ἡ ὀργή, τὸ πάθος, ἡ λύσσα τοῦ περιφρονημένου ἔρωτα.

— Ξεκουμπίσου, λοιπόν! τοῦ ξαναφώναξε ἡ Φλώρα, κόκκινη ἀπ' τὸ θυμό της. Γκρεμίσου ἀπὸ δῶ!... Τσακίσου, βλάκα!...

Ὁ Βρανᾶς δὲν ἤξερε πειὰ ποῦ βρισκότανε.

Τὰ λόγια τῆς Φλώρας τὸν χτυποῦσαν ἄγρια, ἀλύπητα, τσουχτερὰ σὰν καμτσικιές, τοῦ ἀνέβαζαν τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, τὸ ἔκαναν νὰ βράζῃ.

Θέλησε νὰ πῇ κάτι, μὰ δὲν μπόρεσε.

Τὰ δόντια του ἦσαν σφιγμένα τόσο, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τ' ἀνοίξῃ.

— Μὰ φῦγε λοιπόν, ξεφώνισε πάλι ἄγρια ἡ θεατρίνα καὶ τὸν ἔσπρωξε.

Τὸ σπρώξιμο αὐτὸ ἦταν δυνατὸ καὶ ἀπότομο.

Ὁ Βρανᾶς ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Μὰ σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω, τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες, ἔτρεμε σὰν τὸ βοῦρλο. Πήδησε κοντὰ στὴ θεατρίνα καὶ τῆς εἶπε μιὰ λέξι βαριά, μιὰ βρισιὰ πρόστυχη, μιὰ βρισιά, μέσα στὴν ὁποία εἶχε κλείσει ὅλη του τὴ λύσσα, ὅλο του τὸ θυμό, ὅλη του τὴ ζήλεια καὶ τὸ πεῖσμα.

Φρενιασμένη ἀπὸ ὀργὴ ἡ Φλώρα, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦδωσε ἕνα δυνατὸ μπάτσο.

— Νά!... Βλάκα!... Γελοῖε!... Κορόϊδο!...

Ἀπὸ τὸ στόμα της ἔβγαιναν πειὰ ποτάμι ἡ βρισιές. Βρισιὲς χυδαῖες, τοῦ δρόμου, τῆς ταβέρνας, βρισιὲς ποὺ θἄκαναν καὶ τὶς πέτρες νὰ κοκκινίσουν, ἂν εἶχαν αὐπιὰ κι' αἴσθησι.

Μὴν ξέροντας τί κάνει πειὰ ὁ Βρανᾶς, τρελλός, ἀπελπισμένος, βαθειὰ πληγωμένος στὸ φιλότιμο καὶ στὸν ἔρωτά του, ρίχτηκε ἐπάνω στὴ θεατρίνα κι' ἄρχισε νὰ τὴ χτυπᾶ.

Τὴ χτυποῦσε ἄγρια, ἀλύπητα, τυφλά. Τὴ χτυποῦσε πρίζοντας τὰ δόντια του, μουγκρίζοντας, λυσσῶντας. Τὴ χτυποῦσε μὲ τὶς γροθιές του στὸ πρόσωπο, στὸ κεφάλι, στὸ στῆθος.

Στὴν ἀρχή, ἡ Φλώρα τὸν χτυποῦσε κ' αὐτή, τὸν δάγκανε, τὸν τσαγρούνιζε, τοῦσχιζε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ μυτεροὰ ροδοβαμμένα νυχάκια της, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια, σὰν τὴν ἀγριεμένη γάτα...

Ἡ θεατρίνα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ξαφνιασμένη.

Δερνόντουσαν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ μιλᾶνε. Δὲν ἀκουγόταν παρὰ τὸ κοπανάσαμά τους καὶ τὰ ὑπόκωφα χτυπήματα, ποὺ πέφτανε βροχή.

Μέσα στὸ σπίτι δὲν ἦταν κανένας αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ τοὺς χωρίσῃ. Καὶ σιγὰ—σιγὰ ἡ Φλώρα ἄρχισε νὰ ὑποκύπτῃ μπρὸς στὴν ἀντρίκια δύναμι τοῦ ἀντιπάλου της, μπρὸς στὴ δίκαιη μανία ποὺ τὸν κατεῖχε καὶ ποὺ διπλασίαζε τὴν ὁρμή του. Δὲν χτυποῦσε πειὰ τὸ Βρανᾶ. Τὸν ἄφινε νὰ τὴν δέρνῃ ἀλύπητα, χωρὶς νὰ μιλάῃ, χωρὶς νὰ ξεφωνήσῃ καθόλου καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια....

Τυφλὸς ἀπὸ θυμὸ ὁ νέος, μὲ τὸ πρόσωπο κατιμματωμένο ἀπ' τὶς τσαγρουνιές, μὲ τὰ μαλλιὰ ἄνω—κάτω, μὲ τὸ λαιμοδέτη καὶ τὸ πουκάμισο σχισμένα, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴ χτυπᾶ, ὥσπου πῆν εἶδε νὰ σωριάζεται κάτω....

(Ἀκολουθεῖ)

γουνε!

— Καλέ, ποῦ Νικολῆς! Αὐτὸς θὰ εἶνε τώρα χοῦφτα χώματα...

— Βρὲ ἀδέρφι, οἱ πεθαμένοι ζωντανεύουν;..

Καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο τους γελῶντας μὲ τὸ πάθημά των. Ὁ ἕνας ὅμως ἀπ' αὐτούς, σὰν νὰ μὴν πίστευε τὸ στράβωμα τοῦ σώματος ποὺ πέρασε ἀπὸ μπροστά των, καὶ μόλις ὁ Νικολῆς προχώρησε, τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω.

Ἐκεῖνος ἐπήγαινε τὸ δρόμο του κουλός, κουτσός, τυφλὸς καὶ στραβομούρης, ἕνα διάστημα, καὶ μόλις ἔστριψε σὲ ἄλλο μονοπάτι ποὺ ἦταν βέβαιος πὼς δὲν τὸν ἔβλεπαν, ἐπῆρε πάλι τὴν ἀρτιότητα καὶ τὴν ὑγειά του.

Ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, ὁ Ἀρμένης τὸν ἐφώναξε:

— Βρὲ Νικολῆ, βρέ! Τί νέα ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο;...

Γυρίζει ὁ Νικολῆς καὶ τί νὰ δῇ! Ἀμέσως στραβώνει πάλι τὸ στόμα του, γυρίζει σὰν κουλὸ τὸ χέρι κ' ἀρχίζει νὰ κουτσαίνῃ...

Ὁ Ἀρμένης εἶχε ξεραθεῖ ἀπὸ τὰ γέλια κ' εἶχε πέσει καταγῆς.

— Βρὲ ξεκουτσάσου, Νικολῆ, καὶ χαλάλι σου τὰ βερεσέδια!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.